

juures öömajaja pidi leidma. Trahteri peremees tundis varsi, et see riisgas ja vägew Erbahi frahw oli, käs jo enne mõni ford tema juures oli fortteris olnud, ta teretas teda alandlikult ja kostis: „Tulge aga siisse, auus frahwi herro, palju ruumi meil täna ei ole tül mitte, üks selts wõõrroid on juba enne seia öömajale jäänud, aga eks meie issa teie jaufs ruumi muretsemie.“

Naisa mehed sõitsid siis hoowi peale ja wiisid oma hobused tolli, aga frahwi ennast wiis peremees teise torre peale ühite tuppa, suhu ta ööfeks pidi jäätma.

„Kes need wõõrad on,” küsis frahw, „käs enne minu tulemist seia öömajale on jäänud?” Peremees kostis: „Nende nimed on mulle tundmata, aga preestri sugu näitavad nemad olerwat ja õpetatud mehed ka. Söömtalaual räälisid üks teisega wõõrast seest, ehk nemad ongi Itaaliased ehk Hispانياlased. Üks keiseri kässjalg oli ta nende seltsis, see oli tema rietest tunda. Nemad olid väga väsinud ja on viist juba magama heitnud.”

„Mina olen fa pitsa teed käinud ja väga väsinud,” kostis frahw, „olge hea, ja jaatke mulle midagi juu ja súa tuppa, siis minagi heidan magama.

Krahw hajas raud riigid seljast wõtma ja küsis selle mahel: „Öelge mulle ommeti, kas Wittenbergi linna ususegaja juba siit linnast on läbi läinud, ma kuulsin, et ta jo teel pidi olema?”

„Ega mina maailma tūliasjadest hooli,” kostis peremees, „aga ma pole midagi fest kuusda saanud, et üks ususegaja on siit läbi läinud, ega see oleks wõinud ilma lärata sündida, tööt oleksid jo joolendud teda näha saama.”

„Moh, siis ta viist alles tulemata,” ütles frahw, „jaatke aga mulle midagi joomaaega!”

Joomaaeg sai fa toodud, frahw wõttis oma akna lahti, et värsket tuuleohk saabs tema roidund leha farastada. Aken oli üsna ühe torni lõervas ja tornis oli ta suur aken, mis lahti oli ja lust tule valgus välja paistis. Krahwo tundis, et keegi seal mööda tuba oli kõndimas ja valju häältega rääkimas. Ta jääi kuulma ja sai pea aru, et tundmata inimene seal sotsa keeli Jumalat palus. Aga tema palve oli nii imelit vägew, mõnus ja usilik, et frahw ise otsegu tahimata oma füed risti pani. Rohkem kui poole tundi palus tundmata inimene Jumalat, palve sõnad läksid ühtepuhku tulijemaks ja julgemaks, otsegu oleks laps oma isaga rääkinud, nii julgeste ja kindla lootusega palus ta Jumalat risti-